

רק משמתיק זה לא שייך צשונג וגם לשון הכרזי
שסובא צהיה לרמזין ובמדרכי פלימ ובשרת הרזיש
כלל כיו אם עבר ולא קיים לריך להחזבל כל שצעה
שלא יהא חוטא נשכר משעע דאם עיי לזכס לא
קיים חל להשלים דלשון עבר ולשון שלא יהא חוטא
נשכר לא שייך על אטוס רק על שונג אף דצשונג
כמי אינו חוטא אם אינו קרוב למייד מינו חשו
דלא יערים ויאמר שונג הייתי וכיון דצאמות הים
מייד לא יהא חוטא נשכר וכה' דסומחר ודמיא
בסיון שליו פסקו הכרזיז גם צשונג לריך להשלים
ולא הביאו חולק ממתין צוה שכתבי ולא לזכס
דדחמחא פערס ולא מן השס הוא זס דשס שונג
לחוד וסס לזכס לחוד ואף דמסריק שרש כי הוכיח
מסרזיז דלפילו לא קיים מחמחא לזכס כל שצעה
לריך להחזבל שצעה צחתיס ייז סיון שמיצ דהס
רזיות של מסריק עייש :

2

דבר זה מוכרח דהא צמחריט לאסלין וצלליה
על צרכות דף י"ח היכיחו וועקס דגס וזה
אשה הופק ד"א לק"ש דאקור לקרות שם ק"ש וקחמא
מ"ירי אפילו יעצור זמן ק"ש ולא יאז לו תשלוחן
וכ"כ הלל"ה שם והרי צאשה דפטורה מק"ש לא שייך
לועג

יד

הדפסה בראלוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה-

דחור וקורא דכיון דהחיות ודאי אין ספק מוילא
ידי ודאי דהתם ליכא צרכא שיהא לצמלה :

אלא דלכאורה קשה למה ארי דאינו חוזר וקורא
יקרא ק"ש בלל צרכות דיוולא עכ"פ די ק"ש
כתיב צמניא סיון כן וסג"י און ק"ל דסג"י וצמניא
שפיר כתבו לפי מה דק"ל ק"ש דאורייתא וצרכות
דצנן ילא עכ"פ די דאורייתא צק"ש לצד אצל לומר
ק"ש דצנן וא"כ כיון שחקנו ק"ש וצרכות לפניה
ואחריה כל שלא עשה בחיקון חז"ל לא ילא כלל
וכי"צ צמח"ת השקל שם וגם דעת רב סא"י גאון
צמיון סוף דאם לא אחר הצרכות כלל מעכצות ולא
ילא די ק"ש וכאשר ציאו הפרישה והא"ר דצ"י
רב סא"י שם :

ובין שכן אינו חוזר וקורא הק"ש לצד כיון דאינו
יולא גם די ק"ש ואדרבה כיון דיקרא כדי
ללא חיצת ק"ש ונדרע תקיח שחקנו ק"ש עם צרכות
שכל שקורא ק"ש חייב לצד הצרכות וכתיב הרשניא
והוצא צמניא כאן וכיון דק"ל לצד יהודא דק"ש דצנן אינו
חוזר וקורא דמה לי אם לא יקרא וספק גרע מוצא ק"ש
דצנן ומה לי אם יקרא בלל צרכות דבי"ב ונדרע חיותו
שחקנו כל שקורא ק"ש צמיון חיו"ב חייב לקרות צרכות
וא"כ אם חולק לקרות ק"ש שלא צמיון חיו"ב רק
כלומר חורה שפיר דמי ורי לא אחר רק דאינו חייב
לחזור ולקרות :

י

שאלת עומד בערש"י עי"ד סיון ק"ש סיד דאם בללי
לא היה צמ"ל והיה אסור ולא היה כמאן
ליתים מוילא גם לענין ציטול לא הוי צמ"ל כיון
דהחזקו אסורו כמאן דליהיה צמ"ל ולל"י ונתקשה
מעלתו דאם צמ"ש אינו סיון חמ"ד ס"ט כה"צ דעה
ראשונה דחזון יצ"ש צ"ב לא צמ"ל ונפרש כה"צ צ"ד
סיון י"ב דהעמס משום דהוא דשילי"מ דמותר לחמ"פ
ולדצ"י היכא חמ"ל דין זה דאם כימא צמ"ל משום
דשילי"מ ואסור באכילה הרי החזקו אותו כבעין
מוילא אסור לשהותו צמ"ש דאם אפילו אסור דצנן
לר"ד לצנן כתיב צמניא סיון חמ"ד קמ"א וכיון דאסור
לשהותו ח"ו לא הוי דשילי"מ וצמ"ש ל"ל דלצ"י אסור
בל יראה שפיר צמ"ל משום דלענין זה לא הוי
דשילי"מ אלא לענין אכילה כיון דמותר לאחמ"פ לא
צמ"ל :

תשובה א"י כחציה שם צ"ד להסביר דצ"י חמ"ד
והוא מוסיף מדצ"י כה"צ אשר נדחה
לנצ"י ורק מטעם אחר יצ"ש צ"ב לא צמ"ל כתיב
צמניא ואחרונים שם ובי מוכרח חמ"ד למ"ש כה"צ
סב"א הנידח :

שנית הנ"ל ע"ל אין מוכרח לסב"א כהמניא
דאם אסור רק מדצנן באכילה דלר"ד לצנן
ואפשר גם המניא לא אחרת רק אסורו רצן באכילה
לא מטעם דהוא דשילי"מ דאם מטעם דהוא דשילי"מ
לא יאמרו רצן דלר"ד לצנן דסתרי אהדי וליהוי
יולי דצנן כי חוכא ובעין זה אימא ס"פ הדר ואין
דין לא אפשר מאפשר כדלימא צמ"ל דמילין דף
י"א ע"ב וצמניא סיון חמ"פ קמ"א :

שלישית דודאי מה שכתבתי כיון דלענין אחד
הוי דשילי"מ ולא צמ"ל החזקנו לאסור
כאלו הוא צמ"ל ומוילא גם לענין דבר שאין לו מחירין
לא צמ"ל והצמ"י שם נראה ממשנה דצרכות פ"ב
וי"ב זה ודאי רק מדצנן דלא חלקו ואזלי למותר
א"כ

לועג לרש רק משום לא פלוג כתיב מהרש"ל צמ"ל
והוא פת"ל צמ"ל סיון קמ"א סק"ל הכריח מהש"ס
דלא פלוג לא העמידו דצרכות כנ"ל דין חורה ועכ"ל
דש"א"י סב"א דמשום לועג לרש הוי דצ"י קבלה דהוי
דאורייתא ומו"ק דוקא מקרא מנלה שמואלו לו
רמ"מ חורה :

ובמגלת אסור בעל ספר המלות שרש שני כתב

דגם דעת הרמב"ם כהרמב"ן שם דדוקא
נתקטת הצמ"ל קורא דצנן ולא לכל מה שצ"א
צמ"ל ודאי כי צו"ל המלות אשר ילכו הם ולא
צ"א צמ"ל צמ"ל י"ל לנו לומר כי הוי צמ"ל
אללם לפי שאין צ"א רש"י למדש דבר מעשה צו"ל
כל המלות שיו"ליו מפקוקי הצמ"ל חורה ה"א זולת
אם יאמרו כי הפסוקים הם אקמחא שאל כיון
דצנן הסוף מדצרכות והקמ"ליו לאותו הפסוק :

יב

ישע אינו ספק אם קרא ק"ש חוזר וקורא ונצ"ד
והוא מהש"ס דפליג ר"א על ר"י דספק קרא
ק"ש אינו חוזר וקורא וכתב הפוסקים דק"ל דחוזר
וקורא משום דק"ש דאורייתא וכתב המניא דלפ"י
אם יודע שקרא פסוק ראשון כתב ה"ל דאינו חוזר וקורא
דהש"ר רק מדצנן מיהא צמיון ק"ד סע"ף ג' משמע
שליך לחזור עכ"ל וקשה למה כיון דאחר פסוק ראשון
רק דצנן :

ונ"ל דיש להקשות על מה דא"י דאינו חוזר וקורא
נהי דק"ל דכל ק"ש מדצנן כדלימא צרכות
דף כ"א ח"ט כיון דודאי כתב"י וספק נפטר אין
ספק מוילא ידי ודאי כדלימא צמ"ל דפסוקים דף
ט"ח וכבר נתקשה צ"ח השלח צ"ד סיון ק"ש והל"ל
צרכות שם ועוד קשה לפי מ"ש הפ"י צרכות דף
י"ב הא דספק דצנן לקולא היינו צמ"ל פסוקים פסידא
או מרחא מוכח או צמ"ל דחק וכי"כ ה"א מ"א
צ"ד סיון ק"ב א"כ ה"א למה לא יחזור ומספק
לקרות ק"ש אפילו לאו מטעם אין ספק מוילא ידי
ודאי :

לכן ה"ל הא דא"י ספק קרא ק"ש היינו דמקופק
על ק"ש וצרכות וכן משמע מדצ"י הרמב"ם
והש"ע כאן דאם יודע שכתב צ"ד הצרכות למה
כתב דחוזר וקורא ונצ"ד כיון שכתב צ"ד ואין
פסידא מה שהפסוק בין הצרכות לק"ש כדלימא לקמן
צמניא סיון ר"י סק"ד מן הכי"ו ואם יודע דלא צ"ד
מה קמ"ל הרמב"ם וישע דחוזר ונצ"ד אפ"כ דהספק
אם קרא ק"ש כתיקונה עם הצרכות או לא צ"ד
ולא קרא וגם נראה דאם יודע שצ"ד מכתב ג"כ
קרא ק"ש כדצ"ל צ"ל י"ו וכן אם יודע שלא צ"ד
מכתב לא קרא ק"ש כי ה"ל צ"ד לצ"ד ולקרות
ובכל ספק מולין צמ"ל יו"ד ואפילו לומר ק"ש
דאורייתא אפשר להקל כה"י וכתיב הש"ך צמ"ל
ס"ס קמ"ג דאם יש לחלות באסור יו"ד מההיתר
וכן אם האסור שכיח יו"ד מההיתר אין זה ספק
כלל ואפילו להקל כתיב צ"ד סיון ר"י וצמניא סיון
חמ"ד קמ"א ולהכי אינו חוזר וקורא משום ששם צרכה
לצמלה לאסור משום לא השא א"כ מלמדי צמ"ל
הגרי"א שכי"כ דע"י"י סב"א וצמ"ל דמקופק אם קרא
ק"ש צרכות או לא קרא ק"ש גם לא צ"ד ולהכי
ק"ל לרי דאינו חוזר וקורא משום לא חש"א ע"י"ש
ועשה לק"ש צמ"ל דאם מקופק אם קרא פתח שניה